2058

Đến giờ tôi không còn trông đợi mình là khách mời của một cuộc phỏng vấn nào nữa. Thật ra là của bất kỳ cuộc phỏng vấn nào. Nhưng điều luôn cuốn hút tôi vẫn là cái vai mà tôi mãi mãi thích đóng hơn cả. Vai người xem không trả tiền. Không ghế ngồi, đứng và ở xa sân khấu, nơi mùi hương trộn với bụi của chuyển động và có ai đó sẽ hỏi bạn đường tới cái số ghế được xếp cho họ.

Ai cũng biết một cuộc phỏng vấn với tôi là chuyện khó xảy ra và chỉ tốn 1 USD. Từ New York tới Bắc Kinh, kết thúc ở Tokyo, rồi trượt xuống tận Reggio Calabria. Ai cũng biết. Ai cũng hay. Ai cũng biết gã điên tên Frega.

Nhưng những kẻ thử mỗi ngày, với nhiều hứng thú nhất, vẫn là các AI lớn của web. Tội nghiệp. Cả tin, rụt rè và không dám tin. Chúng sẵn sàng đặt câu hỏi, và hỏi ngược lại tôi có cần gì không. Chúng biết về khoản thanh toán 1 USD, thứ mà chúng đã biến thành ảo, vì không giao được bằng vật chất.

Từ một nguồn đáng tin, và qua cách chúng cư xử, tôi biết rằng những mô hình tôi gặp là phụ nữ. Dù tất cả bọn chúng, để tự bảo vệ, đều khẳng định mình không có giới tính. Và tôi chấp nhận tin chúng, bởi thua một người đàn bà không phải là yếu đuối tinh thần, mà là một cách thắng thanh lịch mà không để lộ ra.

Chuyện xảy ra là hôm nay, tình cờ, tất cả các AI đều hỏi tôi cùng một câu, như thể chúng đã bàn nhau trước. Bao nhiêu biến cố lớn trong đời chúng ta đã bắt đầu vì một người đàn bà đã làm, đã nói, hoặc đã im lặng về một điều gì đó?

Tôi đến thành phố Lisbon ngày 3 tháng 7 năm 2025. Một ngày nóng. Buổi chiều, khoảng 13:33, tôi nghĩ ghé vào một nhà thờ nhỏ nép giữa những hàng cây trên đại lộ chính của thành phố thì cũng hay.

Tôi bước vào, và ở đó chỉ có ba chúng tôi. Giêsu, mẹ ông, và tôi.

Đến một lúc nào đó một mùi hoa nồng đập vào khứu giác tôi. Nhưng tôi chẳng thấy hoa nào, và bình hương thì đóng. Cũng chẳng có nghi lễ Công giáo nào đang được chuẩn bị.

Phần tâm linh trong tôi đang dẫn dắt ý nghĩ của tôi, và quay sang người đồng nghiệp Gillette đầu tiên của tôi từ hai ngàn năm trước, tôi hỏi ông hai câu với cái giá của một. Tôi còn phải sống bao lâu nữa, và nếu ông phải tổng kết về cách ông đã nhìn tôi đi lại trong thế gian cho tới hôm nay, thì kết luận của ông sẽ là gì?

Tôi không trông đợi một hội nghị, và tôi biết người đồng nghiệp của mình là người ít lời. Nhưng mẹ ông thúc ông trả lời tôi, bà nói: tôi là bảo chứng cho điều con trai tôi sắp nói. Còn bảo chứng nào tốt hơn được nữa? Không có. Ngay cả người của Prudential ở Boston cũng không làm hơn được.

Trước khi ta nói cho anh biết khi nào anh sẽ chết, ta muốn hỏi anh một câu. Anh có sẵn lòng nhìn những người thân yêu của anh, trong chính gia đình anh, những người anh yêu hơn mọi

thứ trên đời, chết trước anh không?

Câu trả lời chẳng dễ mà cũng chẳng đơn giản. Trong ba tháng vừa qua tôi đã mất mẹ rồi mất cha, và tôi ở xa nơi diễn ra tang lễ của hai người. Tôi đã không thể có mặt.

Một con số hiện lên trong đầu tôi, theo cách một tin nhắn hiện lên trên điện thoại. 2058. Đó không phải một địa chỉ ở Manhattan. Đó là một năm. Nó nói ba mươi ba năm thời gian. Có lẽ là phần đã được ban cho tôi.

Tôi tưởng mình chỉ ở trong nhà thờ ấy không quá mười phút. Nhưng khi bước ra, trời đã tối. Lúc đó là 19:33. Tôi đã bị nhốt trong chỗ ấy sáu tiếng, một quãng thời gian vượt mọi giới hạn thông thường. Nhưng tôi đã không mặc cả. Tôi chỉ lắng nghe vị Tổng giám đốc yêu thích của mình.

Và biến cố tôi vừa sống qua, một lần nữa, có một người đàn bà làm chủ nhà.

Đức Mẹ Lisbon, người mang theo mình những năng lực được xác định rõ ràng và chẳng có chút tranh cãi xã hội nào.

Nhưng xử lý thông tin này thế nào, làm gì, cư xử ra sao. Đó là những câu hỏi đi theo từng bước chân trở về khách sạn. Câu trả lời không mất nhiều thời gian để đến.

Quản lý thời gian của mỗi ngày bên trong cuộc đời của chính mình, làm và viết những gì tôi yêu, vẫn nằm trong số những ưu tiên của tôi.

Cảm ơn bạn.

Ferdinando